

Arrest

nr. 264 749 van 1 december 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 juli 2021 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 augustus 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. P. STAES die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 27 januari 2020 een eerste aanvraag in om gezinshereniging in functie van zijn Nederlandse broer. Op 27 april 2020 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 7 juli 2020 diende verzoeker een tweede aanvraag in om gezinshereniging in functie dezelfde referentiepersoon. Op 6 januari 2021 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij het arrest met nummer 254 431 van 12 mei 2021.

Verzoeker diende op 2 februari 2021 een derde aanvraag in om gezinshereniging opnieuw in functie van dezelfde referentiepersoon. Op 8 juli 2021 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op dezelfde datum werd aan verzoeker tevens een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"INREISVERBOD

*Aan de Heer, die verklaart te heten;
[...]*

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 08.07.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene kwam op 01.07.2018 via Nederland de Schengenzone binnen in het bezit van een visum type C afgegeven door de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Suriname. Het visum werd afgegeven met oog op "familiaal bezoek" en betrokkene verklaarde en toonde aan in Suriname economisch actief te zijn als handelaar voor het import/export bedrijf "K.T.".

Betrokkene keerde echter niet meer terug naar Suriname en kwam van Nederland naar België waar hij op 07.07.2020 een aanvraag gezinshereniging indiende met zijn Nederlandse broer op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd geweigerd op 06.01.2021. Deze weigering (bijlage 20) werd aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het niet schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze weigering werd op 12.05.2021 ongegrond verklaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Ondertussen had betrokkene al op 02.02.2021 een tweede aanvraag gezinshereniging ingediend met dezelfde referentiepersoon, waarbij hij nagenoeg dezelfde documenten voorlegde als bij de aanvraag. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen en gezonde persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer en ondanks het preciaire verblijf in België.

Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"EERSTE EN ENIGE MIDDEL:

Schending van artikel 74/11 § 1 Vreemdelingenwet.

Schending van de materiële motiveringsplicht zoals bepaald in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht als het beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de artikelen 41, § 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie.

Schending van artikel 8 EVRM.

Eerste onderdeel (wat betreft de duur van het inreisverbod),

Artikel 74/11 § 1 Vreemdelingenwet stelt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1 ° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

M"

Dit wetsartikel stelt dus expliciet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Deze zienswijze werd ook bevestigd door de Raad van State (RvS. 26 juni 2014 nr. 227 900). Een specifieke motivering die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt, is vereist (RvS 26 juni 2013 nr. 272.898).

Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing dit geenszins doet.

In casu somt de verwerende partij in de bestreden beslissing de procedures op die verzoeker reeds heeft opgestart sedert hij in België verblijft.

Hieruit blijkt enkel dat verzoeker steevast inspanningen heeft geleverd om in regel te zijn met de Belgische verblijfswetgeving. Immers, hij heeft al het nodige trachten te doen om een geldig verblijf te bekomen.

Bij zijn aanvragen krachtens artikel 47/1 °2 Vreemdelingenwet heeft hij nieuwe documenten toegevoegd die aantonen dat hij ten laste is en was van de referentiepersoon in zowel zijn land van herkomst als in België. Daarenboven legde hij verscheidene stukken voor die aantoonen dat hij in Suriname onvermogen was.

Wanneer hij een eerste weigeringsbeslissing verkreeg, onderzocht verzoeker deze beslissing aandachtig, tekende beroep aan, en diende een nieuwe aanvraag in om te voldoen aan de opmerkingen, door nieuwe stukken te verzamelen, die een antwoord boden op de motivering van verwerende partij.

Verzoeker is het echter helemaal niet eens met zijn nieuwe bijlage 20. Hij is van oordeel dat de zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht geschonden zijn.

De huidige bestreden beslissing stelt ook zeer summier, en derhalve niet zorgvuldig en concreet, dat "nagenoeg dezelfde stukken" werden neergelegd. Hiermee geeft verzoeker al toe dat er nieuwe stukken werden overgemaakt.

Er kan verzoeker niet verweten worden dat hij de procedure van artikel 47/2 Vreemdelingenwet misbruikt om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. Integendeel, hij deed al het nodige om legaal op het grondgebied te verblijven en te voldoen aan de wettelijke voorwaarden van artikel 47.

Het gaat volgens de bestreden beslissing om een tweede verblijfsweigering met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker begrijpt alleszins niet waarom de argumentatie in de bestreden beslissing de maximumtermijn van drie jaar zou verantwoorden.

De opsomming van de twee verblijfsprocedures van verzoeker geven juist aan dat hij getracht heeft in de regel te zijn, en vormen derhalve een argument ten voordele van verzoeker om zeker niet over te gaan tot de maximumtermijn van drie jaar.

Aangezien verwerende partij ter zake een zeer ruime discretionaire bevoegdheid heeft, dient er aan strenge motiveringsvereisten voldaan te zijn. Immers, hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht dient te worden opgevat.

Het louter opsommen van de verblijfsprocedures in de bestreden beslissing, geeft niet weer of er ook werkelijk rekening mee werd gehouden bij de beoordeling. Het is alleszins niet duidelijk waarom hierdoor de maximumtermijn (!) van drie jaar wordt gehanteerd.

Dat verzoeker bovendien het inreisverbod op hetzelfde ogenblik aangetekend opgestuurd krijgt als de weigeringsbeslissing met bevel zonder termijn, dient eveneens in rekening gehouden te worden.

Er kan van verzoeker niet verwacht worden dat er aan de terugkeerverplichting voldaan zou zijn, als verzoeker tot de dag voordien nog in het bezit was van een geldig attest van immatriculatie. Bovendien werd tegen deze bijlage 20 zonder termijn voor vrijwillig vertrek beroep aangetekend.

In de huidige bestreden beslissing zelf wordt overigens nergens verwezen naar de reden waarom er geen enkele termijn is toegestaan voor vrijwillig vertrek. Ook dit element dient in rekening gebracht te worden inzake de context van de specifieke omstandigheden.

In dit kader dient ook opgemerkt te worden dat er geen rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker. Dit element wordt infra verder besproken.

Een inreisverbod met een maximumtermijn van drie jaar is in casu niet gerechtvaardigd, aangezien geen rekening gehouden werd met de specifieke omstandigheden van elk geval. Minstens werd niet aangetoond hoe er rekening zou zijn gehouden met dergelijke specifieke omstandigheden om tot een evenredige afweging te komen.

In casu wordt derhalve artikel 74/11 § 1 Vreemdelingenwet en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting en zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Tweede onderdeel (schending hoorrecht in combinatie met artikel 74/11 §1 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM),

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe, met name artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen, en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Verzoeker werd niet gehoord.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat er rekening werd gehouden met alles specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, aangezien betrokkene een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat hij ook een leven kan opbouwen in zijn land van herkomst zonder de nabijheid van zijn broer. Nergens uit het dossier zou blijken dat hij daartoe niet in staat zou zijn.

Artikel 8 EVRM en artikel 74/13 zijn niet opgenomen in de bestreden beslissing, en worden in casu ook niet (correct) besproken.

Immers, verzoeker heeft met verschillende documenten aangetoond dat hij in zijn land van herkomst onvermogen was en ten laste was van de referentie persoon. Hij maakte deel uit van het gezin van de referentiepersoon.

Indien verzoeker gehoord zou zijn geweest, zou hij deze situatie hebben kunnen verduidelijken. Hij zou hebben kunnen verduidelijken dat hij beroep zou aantekenen tegen de weigeringsbeslissing, aangezien deze niet correct gemotiveerd is.

Minstens blijkt reeds uit het dossier wel degelijk dat verzoeker niet in staat was om een eigen leven op te bouwen in zijn land van herkomst.

Vermeld artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM is derhalve geschonden. Verzoeker houdt immers onvoldoende rekening met het gezinsleven.

Immers, verzoeker heeft in zijn land van herkomst enkel nog zijn gepensioneerde vader. Zijn moeder, broer en zus wonen in Nederland. Zijn andere broer, met name de referentiepersoon is woonachtig in België.

Daarenboven heeft verzoeker al drie jaar een relatie met een dame die legaal verblijft in Nederland (stuk 2).

Het hoorrecht impliceert dat rekening wordt gehouden met de elementen die betrokkene neerlegt en mededeelt, of zou kunnen medeelen, anders is het een zinloze maatregel zonder nuttig effect.

Er is in casu echter geen sprake van (een correcte) belangenafweging."

2.2. Verzoeker voert in een eerste onderdeel aan dat hij inspanningen heeft geleverd om in regel te zijn met de Belgische verblijfswetgeving. Verzoeker betoogt dat hij nieuwe elementen heeft aangevoerd om een nieuwe verblijfsaanvraag te staven en dat hij het niet eens is met de weigeringsbeslissing van 8 juli 2021.

De Raad merkt evenwel op dat de bestreden beslissing duidelijk motiveert dat het inreisverbod wordt opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet); met name omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek vindt zijn oorsprong in de beslissing van 8 juli 2021 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), waartegen verzoeker, samen met het huidige beroep, een afzonderlijk beroep tot nietigverklaring indiende, gekend bij de Raad onder het rolnummer RvV 265 897. Dit beroep werd door de Raad verworpen bij arrestnummer 264 748 van 1 december 2021. Deze beslissing is dan ook definitief.

Wat betreft de duur van het inreisverbod voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing enkel bestaat uit een opsomming van de procedures die hij reeds heeft opgestart in België. Het is volgens verzoeker niet duidelijk waarom verweerder *in casu* is overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar. Verzoeker betoogt dat er geen rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de keuze op drie jaar werd bepaald omdat verzoeker met een visum voor kort verblijf naar Nederland kwam waarin hij verklaarde dat hij werk had in Suriname, om vervolgens in België een aanvraag om gezinshereniging in als familielid in te dienen ten laste van zijn broer. Nog voor het beroep tegen deze beslissing ongegrond was verklaard, diende hij op 2 februari 2021 opnieuw een gezinsherenigingsaanvraag in waarbij nagenoeg dezelfde stukken worden

neergelegd. Daarnaast heeft verzoeker ook geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 januari 2021. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing aldus uitdrukkelijk motiveert waarom de duur van het inreisverbod op drie jaar werd vastgesteld. De keuze voor de maximumtermijn ingegeven door het feit dat verzoeker kort na elkaar twee aanvragen heeft ingediend.

Waar verzoeker dit disproportioneel of kennelijk onredelijk acht, merkt de Raad op dat het onmiddellijk opnieuw indienen van een nieuwe verblijfsaanvraag na de afwijzing van een eerdere aanvraag, overeenkomstig artikel 1, § 2, 6°, van de vreemdelingenwet geldt als een indicator voor het risico op onderduiken. Het indienen van meerdere opeenvolgende aanvragen tijdens een korte periode, kan een aanwijzing van misbruik vormen (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/00, 121).

Verzoeker geeft aan het niet eens te zijn met de beoordeling van verweerder, daarmee toont hij nog niet aan dat het oordeel, dat verzoeker kort na elkaar een gezinsherenigingsaanvraag indient en geen gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten, de procedure misbruikt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, kennelijk onredelijk is of disproportioneel is.

2.3. Waar verzoeker tot slot aanvoert dat hij niet werd gehoord en derhalve niet de kans heeft gehad om meer uitleg te geven betreffende zijn familie- en gezinsleven, dient de Raad in de eerste plaats vast te stellen dat verzoeker dezelfde elementen aanvoert als in het kader van zijn beroep tegen de weigeringsbeslissing van 2 februari 2021. Uit het arrest van de Raad met nummer 264 748 van 1 december 2021 blijkt echter dat de elementen die verzoeker aanvoert betreffende zijn familie- en gezinsleven niet van die aard zijn dat zij een ander licht hadden kunnen werpen op zijn situatie. Daarenboven had verzoeker in het kader van zijn aanvraag gezinshereniging de mogelijkheid om zijn standpunt te verduidelijken. Met zijn summier betoog toont hij niet aan waarom hij nogmaals gehoord diende te worden.

Bovendien kan vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 39).

In het onderhavig inreisverbod wijst verweerder erop dat verzoeker een volwassen persoon is waarvan verwacht kan worden dat hij een leven kan opbouwen in zijn land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn broer. Met zijn betoog maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of onjuist is. De Raad dient te concluderen dat louter verzoeker niet aannemelijk maakt dat verweerder tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien verzoeker gehoord zou zijn. Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT